

appellabis. Singularis est de Seraphinis R. Aben. Esra sententia, quam in Commentario ad hunc locum proposuit: קָרְאָם שָׁרֶפִים בַּעֲבוֹר שָׁרֶפֶת פֵּי Prophetæ appellavit eos Seraphim, i. e. urentes, quia os ejus (Prophetæ) adusserunt. Respexit Judæus ad v. 7. 8. ubi dicitur: Seraphinum accepta ex altari pruna tetigisse os Prophetæ; sed omnes appellantur Seraphini; nec dicitur in codice hæbreo quod שָׁרֶף adusserit: sed quod בְּגַת tetigerit os ejus, qua ratione tangentes potius essent appellandi. Nulli dubitamus nostros Seraphinos Esaïæ flammantes apparuisse, uti angeli Ezechieli in simili visione, qui refert animalia a se visa similia fuisse aspectui prunarum ignis ardantium & aspectui lampadum cap. I. 13. Intelligimus ex hac comparatione, angelos Filii Dei satellites assumpsisse corpora flammantia vel ignea, quæ eorum naturam simplicissimam præfigurant. Divinus Psalm CIV. 4. hanc explicationem confirmat dicens: Facit angelos suos spiritus, & ministros suos תַּהַנֵּל ignem flammantem. Quæ verba non indicant, angelorum naturam esse igneam, sed tantum docent, simplicissimam ignis naturam esse simplicis essentiæ angelicæ figuram. Cæterum Seraphinos non esse peculiares ordines probat B. Sebastian Schmid. in Libello de Cherubim & Seraphim.

§ 18.

Non multum erimus solicii de numero Seraphinorum, qui a Prophetæ non est indicatus. Cornelius a Lapide in commentario ad hunc locum illorum sententiam approbat, qui duos Seraphinos a Prophetæ visos esse existimarunt, idque primo, quia hoc proprie significant hæc verba: clamavit alter ad alterum: Secundo, quia Seraphim hi fuerunt instar Cherubim propitiatorii: Illi autem erant duo Exod XXV. tertio, quia Ecclesia in Respons. canit: Duo Seraphim, clamabat alter ad alterum. Sed prima ratio nos non stringit, quia in hebraico

C

codice